

Cumartesi Sendromunda Sabah

– meltem · 14 Şubat 2012

pısırk bir gece yarısı...neyin sendromu buyarım bardak soğuk süte salınmışkremalı fakat kreması çalınmışbisküvilerle yatıştırılmışsefil bu gece yarısı...klavyenin M tuşuna damlayanahenksiz bir uğultuduydum sanarakabandım yine...media player ışıltısız aynı sesi vurmaktaisyanyan...uykusuz kalmanın acısıysabu gündüz olanlar...sıkı sıkıya sarıldığım anı defterininbordo ipinde olmamalıydı bir elim...-anı defteri beklesin-her düzenli anne gibidüzgün ve lavanta kokulunevresimlere sararakyavruların uykusunulambaderin ölgün selamınısusturup engin bir şefkatledalmalıydımcumartesi kahvaltısı seremonisinden düşüme...oysa her kabuksuz yara gibikanaması geçici olarak sindirilmiş ve de ağlaküç tarafı denizlerle çevrilien sevgili kara parçasınaait bir çok anısalbellekle sefil bir gece yarısıyla halleşmekteyim...

beklemeye ne hacet defterler dolususerserilik giydim sırtımasisli bir Boston sabahınamısralar açtım bilmediği lisanda...